

SĂRBĂTORILE DE IARNĂ, CU UN STROP DE NOSTALGIE

Autor: Georgeta Filitti | 30 decembrie 2021

Sărbătorile pot fi un popas în viața agitată impusă de ritmul contemporan. Dar și o accelerare nebunească a acestuia. Dacă alegem răgazul, căutăm liniștea, prietenii zâmbitori, aerul curat, muzica clasică, pagini din Kahlil Gibran. Bradul îl văd cu lumânări, nu cu bercuri, jucăriile sunt cele scoase de ani de zile din aceleași cutii cam ponosite, unde renul are o ureche ruptă, iar stelei parcă i-a mai scăzut strălucirea. Dar totul mă leagă de tradiție, de căldura cuibului familial. Cei nou veniți intră și ei în peisaj, formăm o comunitate fără tensiuni, dispute ori încercări de preemțiune. Împăcați, chiar dacă vremelnic, cu noi înșine și cu cei din jur, ne așezăm la masă. Eu pledez pentru una somptuoasă, de la fața de masă scrobită, brodată (de pildă *en point de Toledo*), până la tacâmurile de argint, vesela Limoges și paharele Baccarat. Mă farmecă și părelnica rigiditate observată de noi toți în asemenea ocazie, încântarea cu care urmărim spirala cochetă de argint care adăpostește 25 de lumânări – amintind de ziua Nașterii Mântuitorului – și care stă, de atâți ani, iar și iar, în mijlocul mesei. Ba rămân binedispusă și când surprind nerăbdarea mesenilor de a-și lua darurile de sub pom. Era, și este, un moment mereu întârziat, cu destulă maliție, de stăpânul casei.

Nu pot uita serile când, copilă de 6-10 ani fiind, porneam la colindat. La sfârșitul anului eram, vremelnic, într-un cartier bucureștean unde bunicul, sculptor, avea un atelier uriaș; copiii din jur erau căliți la frig, boli sau bătaie. Eu, mai fandosită, mai „prințesa lui tăticu”, înduram voinicește gerul, colindam din răspuțeri și veneam la un moment dat acasă rebegită de frig dar mândră de prețioasa „pradă”: mere, pere, prune, nuci, alune și struguri dulci... Să nu uit covrigii, a căror formă și culoare mă cuceresc și astăzi. La maturitate, am ajuns gazdă pentru copiii colindători ai cartierului dar și pentru studenții de la Teologie care ne încântă mereu sufletul cu „micul Prunc înfășețel”.

Și în noaptea dintre ani senzația de bine se păstra. Parcă nimic nu se putea asemui cu crușonul băut în curte, printre nămeți, scos din butoiul cu vin de Chițorani, pus în prealabil la răcit. Cu polonicul zdravăn de cristal scoteam „inima” neînghețată a licorii

minunate, sorbind-o fiecare cu evlavie, parcă cu teamă, pentru necunoscutul ce se deschidea în fața noastră pentru anul următor. Dar dispoziția se schimba repede căci intram în casa caldă și începeam sfada pentru împărțirea curcanului: „*du blanc? Du rouge?*”

Trăirea „retro” a Sărbătorilor își are mereu un farmec aparte; o recomand chiar celor care cred că muzica asurzitoare ori costumația abracadabrandă înseamnă salutarea Anului Nou.

Indiferent de opțiuni, La mulți ani!

Imagine: J. Hoover & Son - „Christmas Eve” (1878); Sursă: Wikimedia Commons